

El·s retrats de Picasso

written by Redacci3 Unilateral | 18 de juny de 2016

La [National Portrait Gallery de Londres](#) i el [Museu Picasso de Barcelona](#) estan organitzant una important exposici3 (Picasso. Retrats) en la qual s'explora el lloc que ocupa la caricatura en els retrats de Picasso. A l'exposici3 s'exhibeixen pintures, escultures, dibuixos i gravats de tots els per3odes de la llarga carrera de l'artista. La comiss3ria 3s Elizabeth Cowling, catedr3tica em3rita d'Hist3ria de l'Art a la Universitat d'Edimburg i especialista i comiss3ria independent.

Quan encara era tot just un adolescent, Picasso va fer una colla d'autoretrats i de retrats de membres de la seva fam3lia que revelen el talent preco3 que tenia per plasmar el temperament i l'estat d'3nim de la persona i per copsar-ne l'aspecte f3sic. La caricatura, molt popular a la darrer3ia del segle XIX, va servir-li de mitj3 per expressar el seu humor sat3ric i tamb3 d'est3mul per realitzar provatures agosarades amb la distorsi3, l'exageraci3 i el simbolisme, una tend3ncia que se li va accentuar arran de descobrir El Greco i els estils avantguardistes antinaturalistes i de la seva inclinaci3 creixent a treballar de mem3ria, a vegades amb ajuda de fotografies, en comptes de fer-ho amb model. Quan l'any 1904 es va instal·lar a Par3s, Picasso ja havia fet un conjunt considerable de retrats d'una varietat conceptual i psicol3gica notable. Com que quasi sempre retratava persones del seu cercle 3ntim, no estava sotm3s a les obligacions i les limitacions pr3pies de l'artista que treballa per enc3rrec, i no va dubtar a rec3rrer a tot el seu ventall d'estils i m3todes innovadors. Fins i tot en el seu punt m3xim de transgressi3 i expressionisme, per3, va continuar fent delicats dibuixos del natural amb un estil naturalista cl3ssic; de fet, els canvis radicals en la pr3ctica i l'estil art3stics s3n una caracter3stica recurrent de la seva

prolífica activitat com a retratista de les dones de la seva vida.

Malgrat la seva originalitat desbordant, Picasso va mantenir un diàleg profund i permanent amb l'art del passat, sovint utilitzant formats i postures tradicionals (bust, mig cos, retrat de cara, tres quarts, etcètera) i incloent al·lusions subtils a retrats de pintors clàssics que tenien algun lligam amb la seva pròpia manera de veure el tipus físic i la personalitat del retratat i la relació personal que hi tenia. Cap al final de la seva vida, Picasso veia els seus predecessors preferits com una barreja d'amics íntims i col·laboradors; no tenia cap inconvenient a caricaturitzar-los ni a abandonar-se a fantasies sobre la seva vida sexual que reflectien la seva pròpia obsessió amb la interacció entre erotisme i creativitat. Les seves últimes «variacions» sobre Las Meninas de Velázquez i El fill pròdig de Rembrandt –que també formen part de l'exposició– li van permetre analitzar imaginativament obres mestres destacades on es practicava l'autoretrat, i també reflexionar sobre la complexa relació psicològica entre artista i model, els objectius de l'artista com a retratista i la viabilitat del retrat en l'ambient hipotèticament hostil de l'art contemporani.

Museu Picasso de Barcelona: del 16 de març al 25 de juny del 2017

National Portrait Gallery de Londres: del 20 d'octubre del 2016 al 5 de febrer del 2017